

Veliki Prasak

Marko Ekmedžić

**INTERVJU SA BILJANOM STOJKOVIĆ
(II DEO)**

Miloš Todorović

**NAJVEĆA KOMPANIJA U SRBIJI ZARAĐUJE
MILIJARDE, A NE UPLAĆUJE NI DINAR POREZA**

Gordana Perunović Fijat

POČELO JE OD KOELJA (I DEO)

ATEISTI
SRBIJE

Broj 29 | Mart 2019.

UDRUŽENJE „ATEISTI SRBIJE“ - PROTIV DOGMI I NEZNANJA

WWW.ATEISTI.COM

AUTOR SVETSKOG BESTSELLERA *FIZIKA NEMOGUĆEG*

MIČIO KAKU

BUDUĆNOST UMA

NAUKA U UZBUDLJIVOJ POTRAZI
ZA NAPREDNIJIM, SAVRŠENIJIM
I MOĆNIJIM UMOM

ATEISTI
SRBIJE

Sadržaj

ČITAOCI PIŠU KONKURS 2018.

Najveća kompanija u Srbiji zarađuje milijarde, a ne uplaćuje ni dinar poreza 6

Autor: Miloš Todorović

Intervju sa Biljanom Stojković (II deo) 8

Autor: Marko Ekmedžić

ČITAOCI PIŠU, KONKURS 2018.

Počelo je od Koelja (I deo) 9

Autor: Gordana Perunović Fijat

**Duplerica: Genetička modifikacija - naučni pristup .
. 14**

Autor: Marko Ekmedžić

Hronika 16

Autor: Vladimir Božanović

Humor 26

Citati 28

VELIKI PRASAK

časopis Udruženja „Ateisti
Srbije“

Izdavač:

Udruženje „Ateisti Srbije“

Kontakt telefon:

+381 63 80 44 200

Glavni i odgovorni urednik:

Vladimir Božanović

Redakcija:

Marko Ekmedžić

Miloš Đuričić

Predrag Stojadinović

Tatjana Manojlović

Prevod:

Lektor:

Aneta Stojković

Dizajn i prelom:

Miloš Marković

Vladimir Božanović

ISSN 2217-5679 Veliki prasak
(Online)

50 kognitivnih pristrasnosti

za koje treba da znate.

Predrag
Stojadinović

Kognitivne pristrasnosti možda izgledaju kao bezopasne zablude, ali u njima leži koren ratova, nasilja i patnje u svim oblicima. Niko od nas ne može da reši probleme zbog svih pogrešnih odluka, donetih kao posledica kognitivnih pristrasnosti. Ali zato svako može da pruži doprinos, bar u granici svojih mogućnosti, ako se upozna s ovim, tako čestim, mehanizmom pravljenja grešaka. Verovatno ćemo u mnogim primerima navedenim u knjizi 50 kognitivnih pristrasnosti za koje treba da znate lako prepoznati druge ljude, ali će nam trebati dosta snage i hrabrosti da ponegde prepoznamo i sebe. To je ipak vredno našeg truda, jer time pravimo dobar korak ka stvaranju mehanizma donošenja ispravnih odluka, što je važno za izgradnju sopstvene ličnosti.

Počelo je od Koelja (I deo)

Autor: Gordana Perunović Fijat

Intervju sa Biljanom Stojković (II deo)

Autor: Marko Ekmedžić

Duplerica: Koliko je velika beskonačnost?

Autor: Marko Ekmedžić

Hronika

strana 16. Autor: Vladimir Božanović

5

NAJVEĆA KOMPANIJA U SRBIJI ZARAĐUJE MILIJARDE, A NE UPLAĆUJE NI DINAR POREZA

Svi bi pomislili da je to neka opasna kriminalna organizacija koja mora da plati za ovo što radi, ali većina začuti kada čuju o kojoj instituciji se radi – Srpska pravoslavna crkva.

Sama pomisao da najveća kompanija u Srbiji ne plaća ni dinar poreza je dovoljna da razbesni bilo koga. Svi bi pomislili da je to neka opasna kriminalna organizacija koja mora da plati za ovo što radi, ali većina začuti kada čuju o kojoj instituciji se radi – Srpska pravoslavna crkva. Iako je svako preduzeće koje ostvaruje profit dužno da plaća porez, iz nekog razloga ako se to preduzeće zamaskira kao religijska organizacija neće morati to da radi. Vlasnik kafane i konobar koji uslužuje goste na svadbi moraju da plate porez državi, ali crkva i pop koji isto pružaju usluge za određenu cenu na toj istoj svadbi to neće morati. Kako je ovo moguće u jednoj siromašnoj i sekularnoj državi?

Republika Srbija je sekularna država samo „na papiru“. Zvanično smo sekularni, ali smo zapravo kvazisekularna država, jer u okviru državnog Univerziteta u Beogradu radi i Pravoslavni bogoslovski fakultet, a da i ne spomenemo to što je himna „Bože pravde“. No to su sitnice u poređenju sa pravim problemom – činjenicom da

SPC ne samo da ne plaća porez ni za imovinu koju poseduje ni za zaradu koju ostvari, već pritom i dobija novac od države i uzima ga od građana Srbije hteli oni to ili ne.

Ovih dana je u javnosti ponovo aktuelna tema da ukoliko se šalje pismo automatski dajemo novac SPC za sređivanje Hrama Svetog Save u Beogradu. Ako ne živite u Beogradu ili čak nikada niste bili u hramu – nema veze, morate da platite. Ako niste pravoslavac, već neke druge veroispovesti – nema veze, morate da platite. I tako će

SPC ove godine samo ovim aktom dobiti 76 miliona dinara za projekat kome se ukupna cena ne zna, ali po proračunima će koštati 60 miliona evra, a od toga je Vlada donira SA 11 miliona evra iz budžeta. To je, ne računajući sve ostale donacije za SPC, iz budžeta. Takođe, zdravstveno i socijalno osiguranje sveštenika uplaćuje država.

Zašto crkva ne plaća poreze već uzima novac iz budžeta sekularne države? Na ovo pitanje ne postoji odgovor. Da, logično je da nije po-

trebno da se plati porez na imovinu za manastire stare vekovima. To su spomenici kulture, ali šta je sa zemljištem ili novosagrađenim hotelima i luksuznim stambeno-poslovnim kompleksima? Iako se čini donekle poštenim da manastiri ne plaćaju porez na dobit i PDV za svetu vodicu koje prodaju u suvenirnicama, šta je sa prodavnicama usred Beograda gde se prodaje sve od kalendara i knjiga do alkoholnih pića i kozmetičkih proizvoda? Jedno je oslobađanje poreza za osnovnu versku delatnost, ali prodavnice i e-prodavnica SPC, a pogotovo Televizija Hram malo izlaze iz tog okvira osnovne verske delatnosti za koju je zakonski crkva oslobođena poreza. Nema

kojima se naplaćuje opelo i broj venčanja koja se organizuju u crkvi dobija se cifra od preko 25 miliona evra godišnje. Na šta se dodaje 7 miliona evra iz budžeta godišnje. To je samo za „osnovne verske delatnosti“ u koje ne spada zarada od prodaje. Po nekim procenama kada se sve sabere crkva godišnje zarađuje oko 140 miliona evra. Ukoliko je ova procena o zaradi na koju se ne plaća porez tačna, to onda znači da SPC godišnje ostvari veći profit od MK grupe i Delta holdinga zajedno!

Pritom ovakva zarada nije dovoljna predstavnicima religije koja se zalaže za jednostavan život bez bahanalija. SPC je podnela zahtev da im se vrati 1.180 objekata i 70.000 hek-

mu u Beogradu. Tako sekularna država smanji platu u javnom sektoru i penzije za 10% kako bi obezbedila dodatna sredstva budžetu, a odbija da uzme od crkve porez na prihode od 140 miliona evra godišnje (ne računajući PDV, ni porez na imovinu poput hotela i luksuznih apartmana, ni novac koji se izdvaja iz budžeta, kao ni poreze od ostalih verskih zajednica). Šta bi sve moglo da se uradi sa tim novcem?

Još je Isus o plaćanju poreza rimskom caru izjavio „dajte caru carevo, a Bogu Božije“. Ali, Srpska pravoslavna crkva voli da bira trešnje i da bira delove Biblije kojoj se sviđaju, a druge da zanemari. U sekularnoj državi crkva ostvaruje veći profit od dve najveće privatne kompanije zajedno. Ni dinar narodu kome treba da služi, već da bi se crkvi moglo isplatiti 7 miliona evra iz budžeta se smanju plate i penzije. Da se ne spomenu tek brojni skandali i to kako se sve krši „odvojenost crkve od države“. SPC funkcioniše kao jedna velika kompanija, a ne plaća poreze i pritom se meša u politiku – nešto što bilo kojoj drugoj organizaciji ne bi bilo dozvoljeno. Veza sa politikom se mora prekinuti, a deo koji duguje državi se mora naplatiti. Predugo je SPC funkcionisala kao pop u poznatom vicu koji uzme

SPC godišnje ostvari veći profit od MK grupe i Delta holdinga zajedno!

čak ni pouzdanog podatka koliki profit ostvaruje SPC, zato što nema potrebe ni da se prebroji novac budući da se nikome ne polaže račun. Svakako je u pitanju višemilionska suma što znači da republička kasa svake godine ostaje uskraćena za par miliona evra.

Samo te „osnovne delatnosti“ donose nekoliko miliona. Kada se uračuna broj beba koje se rode u Srbiji i kojima treba krštenje, svima

tara zemlje koje je oduzela država nakon Drugog svetskog rata i nisu zadovoljni što im je od toga vraćeno samo 30%, iako im je vraćena najveća imovina. Sam patrijarh Irinej je objasnio da ovo je ovo pitanje o plaćanju poreza vrlo jednostavno – neće plaćati porez dok im se ne vrati sva imovina.

I, tako u državi u kojoj se deca leče SMS porukama građani moraju da plaćaju milione za radove na hra-

novac koji dobije i baci ga u nebo da Bog uzme onoliko koliko mu treba, a ostalo da ostavi da padnje njemu. Vreme je da od toga što padne deo ode narodu i državi čiji se naziv nalazi u njenom imenu. Srbija dosta duguje Srpskoj pravoslavnoj crkvi, ali to ne znači da ona sme da troši milione koji pripadaju Srbiji i njenim građanima. Barem ne u nekoj sekularnoj državi – kako se već predstavljamo.

Intervju sa **BILJANOM STOJKOVIĆ**

Ako obrazovne vlasti misle da je nauka podjednako vredna koliko i misticizam i bajkovita iracionalnost, onda rezultat mora biti ovakav.

U celu ovu računicu, naravno, nikako ne ubrajam privatne fakultete u Srbiji.

današnjoj državi usko povezanoj sa SPC, mesta za ateiste i pripadnike drugih, manjinskih religija?

izbegavaju predavanja o evoluciji kako ne bi došli u sukob sa vero-učiteljima i roditeljima. Najmanje jednom godišnje školske ustanove

Kako gledate na to da deca neretko paralelno u školi uče Darvinovu teoriju i o postanju čoveka po katehizmu?

Takva situacija sasvim dobro ilustruje položaj obrazovanja u Srbiji – bezidejno lutanje i dezorijentisano plutanje po moru suprotnih društvenih strujanja. Hoćemo li u budućnost ili u prošlost? Ako obrazovne vlasti misle da je nauka podjednako vredna koliko i misticizam i bajkovita iracionalnost, onda rezultat mora biti ovakav. Uporedo izučavanje Darvina i katihizisa jeste paradigma sadašnjeg stanja u koje se sliva sve o čemu smo do sada govorili – stupidizacija, relativizacija znanja, antivakcinacijski pokret, alternativna lečenja, vračare, vidovnjaci... Posledice su užasne, a plašim se da ćemo ih tek iskusiti u budućnosti.

Kakva je situacija u školama i fakultetima po pitanju javnog deklarisanja nečije „pravoslavnosti“, odnosno imate li i iskustvo po tom pitanju? Ima li u našem obrazovnom sistemu, a u

Pre par godina došla sam u posed pisma jednog kolege koji je insistirao na tome da ateista, u ovom slučaju se radilo o meni, ne sme biti profesor univerziteta. Bila sam iskreno zaprepašćena i po prvi put suočena sa mogućnošću da antireligijsko opredeljenje može biti osporavano u visokom obrazovanju. Ipak, ne mislim da je to pitanje postalo važno na univerzitetu. Videćemo, doduše, kako će se stvar odvijati u narednim godinama.

U škole se, međutim, zajedno sa veronaukom ušunjala i atmosfera podrazumevanog pravoslavlja. Nastavnici biologije najčešće

pohode popovi i tamjan, pod ruku sa političarima koji veličaju tradicionalne, hrišćanske mantre. Sve to eksplicitno ruši sekularne vrednosti i same države i obrazovanja. Moramo naglasiti da sekularnost ne podrazumeva zabranu religija, već religiju, bilo koju, proteruje iz državnih institucija, što škole svakako jesu. Nametanje pravoslavlja u obrazovnom sistemu nije samo antisekularni, a samim tim i antiustavni prekršaj države. To je ujedno i insistiranje na jednoj religiji nauštrb svih drugih, urušavanje prava na veroispovest i degradacija multikulturalnosti jednog društva. Mislim da to kreatorima politike u Srbiji uopšte nije jasno.

POČELO JE OD KOELJA

I DEO

Tada sam nekako prvi put primetila da žene na našim uobičajenim okupljanjima uz kafu i ponešto alkohola ni u šali, ni za lek, neće da pričaju o stvarnosti.

Kikinda

Sumanute, šizoidne i ostale opasne ideje bez teškoća se s državnih vrhova reflektuju na živote običnih ljudi u malim mestima, tako da

i u Kikindi imamo orkestriranu prodaju magle, ne samo one na veliko, preko političkih i verskih filijala, nego i u okviru malih „firmi“, obično sa po jednom

preduzetnicom koja spasava svoju klijentelu, za pare, naravno, putem astrologije, numerologije, salivanja olova, gledanja u karte i ostalih manifestacija paradržavnosti

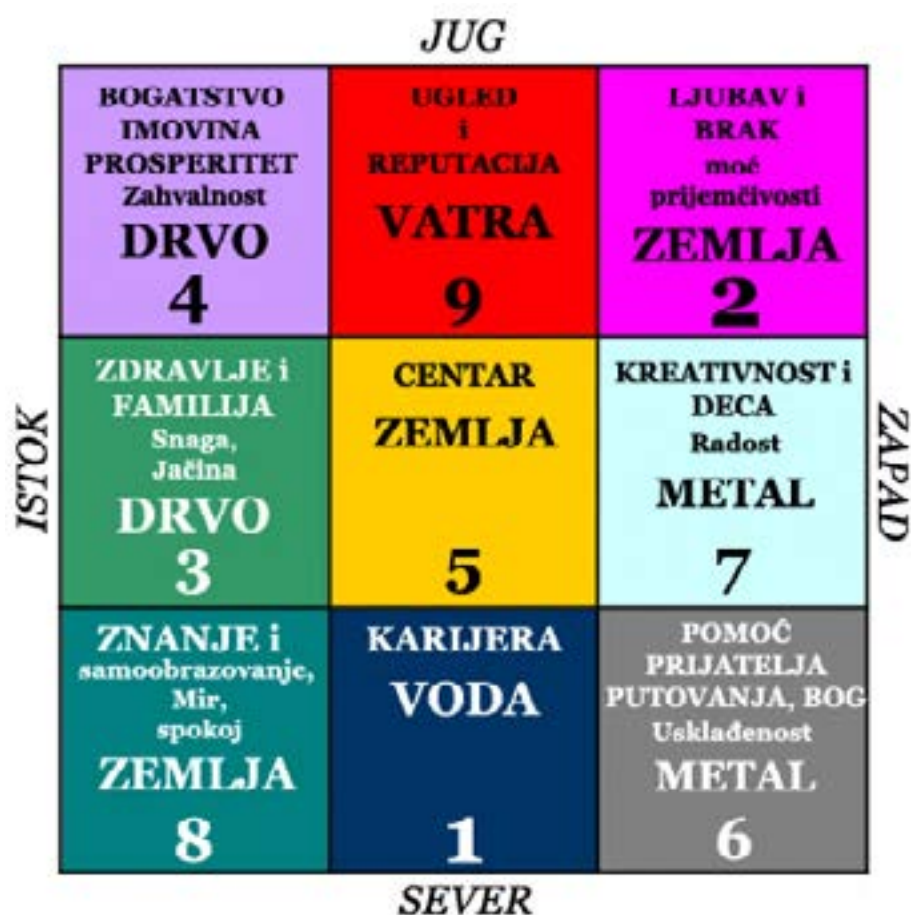
o kojoj su pisali Čajkanović i Dvorniković. Ima tu svega, od mladih astrološkinja koje se diče diplomama Kepler univerziteta (privatnog, razume se), pa do pravih samoproglašanih veštica kakvih se ne bi postideli ni etnolozi koji proučavaju vlašku magiju. U životu i na poslu imam priliku i čast premda ne i zadovoljstvo da sretnem sve više žena koje su upravo krenule „duhovnim putem“, kako to

mnoge druge objavljotine koje su žene nemilice čitale i dalje preporučivale „ovo neizostavno moraš da pročitaš, draga“, bilo je tu psihologije, filozofije istoka, zen priča, puteva kojima se ređe ide, beleški Nikolaja Velimirovića i raznih sitnih i krupnih pravoslavnih svetaca, astrologije i numerologije, Tesle i ruskih i američkih naučnika, lekara, gurua, sve u svemu, jedan literarni i pseudonaučni

da primene u praksi. Svaka za sebe tvrdi da je „duhovno napredovala“ i prema onima koje nisu napredovale (prema meni, na primer) se ponaša sa mešavinom pokroviteljskog stava, kritike i neke vrste sažaljenja - „shvatićeš i ti to jednog dana, draga, samo moraš da otvoriš srce i um“, obično mi govore. Pošto ne upražnjavam meditativne i druge tehnike za otvaranje srca i uma (štaviše, smatram ih za

U životu i na poslu imam priliku i čast premda ne i zadovoljstvo da sretnem sve više žena koje su upravo krenule „duhovnim putem“, kako to zovu.

zovu. Počelo je – ili se samo pokazalo - devedesetih, u doba onih ratova u kojima Srbija nije učestvovala, dok se društvo treslo od grozne inflacije, kriminalizacije i kleronacionalizacije - što i danas traje. Tada sam nekako prvi put primetila da žene na našim uobičajenim okupljanjima uz kafu i ponešto alkohola ni u šali, ni za lek, neće da pričaju o stvarnosti. Sva strahota sadašnjosti bila je izbegnuta - namerno prećutkivana - u tim razgovorima, a nezaobilazna i sve češće jedina tema postala je netom objavljena knjiga „Alhemičar“ Paola Koelja. Žene koje se do tada nisu pokazivale kao odane čitateljke (to jest, nisu čitale ni novine ni časopise, a kamoli nešto opširnije) odjednom su počele da se kunu u knjigu koju su pročitale te da pričaju kako im je „promenila život“ i sve u superlativima. Nisam izdržala da je ne pročitam i sama. Međutim, jedina zanimljivost koju sam našla u njoj bili su motivi iz „Hiljadu jedne noći“, a njih sam pročitala kao klinka, što znači - jedno osamnaest godina pre nego što su prevodi Koeljevih knjiga promenili život čitavim grupama žena. Sledile su za Koeljom još i

bučkuriš od koga bi se svrtelo u glavi i književnom kritičaru a kamoli osobama koje poznajem od detinjstva i pouzdano znam da nisu mnogo toga pročitale ni u doba kad su morale da čitaju obaveznu školsku lektiru. I, eto nas, žene citiraju čitavu gomilu pisaca čija su dela čitale i pokušale

najobičniju manipulaciju i žešću glupost), primećujem kako postajem persona non grata na mnogim ženskim okupljanjima koja verovatno upravo zbog toga sve radije izbegavam. Žene tvrde - upravo: nadvikuju se - koja je više napredovala duhovno, a ja, ni uz najbolju volju, ne primećujem

baš nikakav napredak ni u kom pogledu. Izgledaju isto osim onog što su još i godine donele - a nije lepota; ali, svaka za sebe kaže da je ozdravila i prolepšala se, dok joj ostale to potvrđuju. Koliko vidim, svaka ima svoje probleme koje je imala i pre „duhovnog napretka“. Koliko čujem, govore tiše, namerno, tako da svaki čas moram da pitam „molim, šta si rekla?“ što ih ljuti. Nastoje (jako se trude) da govore monotono, polako, da svom glasu daju baršunast prizvuk kakav, izgleda, zamišljaju kao znak „duhovnog napretka“ - a dovoljno je bocnuti ih nekim banalnim pitanjem, pa da im se njihov uobičajeni urlik i kukurik vrati punom snagom. Recimo, slušam 20 minuta razgovor o tome kako treba „verovati u boga“ - ja, naravno, pitam „u KOG boga, nekog određenog, ili onako, uopšte?“ Vidim kako se zgledaju i uzdržavaju da mi kažu nešto grubo - mnogo puta im je zatrebao moj pravnički savet ili neka druga pomoć. Tvrde da su se priključile

velikoj kikindskoj fabrici dok nije dobila otkaz u kasnim tridesetim i shvatila da mora da nađe drugi izvor prihoda pošto niko i nigde nije hteo da je zaposli. Privatno, u detinjstvu je dobijala batine gotovo svakodnevno i celodnevno od veoma strogog oca, a kasnije, kao udata žena, od muža. Kad je muž konačno otišao iz njenog života, a bilo je to upravo kad je ostala bez posla, samim tim i bez plate koju joj je uzimao do poslednjeg dinara, pošto on nikada u životu nije bio zaposlen niti je ikada išta radio, Sneža nije imala kud. Posle Koelja, koji joj je, naravno, promenio život, počela je da čita knjige o feng šuiju. Prvo je naplaćivala savete o uređenju kuće od svojih prijateljica, među kojima sam u to doba bila i ja. Znajući da je žena bez posla i bez prihoda, sa ćerkom u osetljivim godinama - čak sam i platila to neviđeno lupetanje. Da sam, daleko bilo, poslušala Snežinu „ekspertizu“ o tome kako bi trebalo da uredim kuću, to bi koštalo najmanje nekoliko hiljada

zračenja), svaki, baš svaki zid između soba da srušim pa ponovo saždam na drugom mestu, kupatilo da sagradim izvan kuće, u bašti, a bele roletne da obojim u crno i na njima naslikam crvene ruže.

„Možeš i krevet da staviš na plafon, a luster na pod, to je sigurno po feng šuiju“, smejala se moja mati. Sneža se nije zadržala na meni i sličnim žrtvama; uskoro je počela da naplaćuje feng šui uređenje kuće ili firme svom učitelju vožnje, svojoj frizerki i ostalim privatnim preduzetnicama kojih nam je grad u ono doba bio pun, a pare su stizale. Sneža je ubrzo odštampala i svoje vizit karte i sama postala preduzetnica. Jasno, nikad nije registrovala nikakvu firmu. Ljudi su joj dozvoljavali da im uredi stan ili kuću i plaćali su to, a Sneža bi im zauzvrat obećavala da će život da im se promeni, da će sve da bude bolje. Ako bi se nekom desilo da mu posao stvarno krene ili da mu se u životu i nešto dobro dogodi, Sneža je to naravno

U malom gradu imaju vrlo ozbiljnu klijentelu a stižu i žrtve iz drugih mesta.

na „kosmički izvor energije“ - ali, stanovi i kuće greju im se na gas ili struju ili drva i ugalj baš kao i pre tog „priključenja“, nijedna nije izbacila klima uređaj niti peć iz kuće. Tvrde da su „isceljene“ metodama ovog ili onog alternativca, čak u tolikoj meri da i same imaju moć da isceljuju. I naravno to „isceljenje“ naplaćuju. U malom gradu imaju vrlo ozbiljnu klijentelu a stižu i žrtve iz drugih mesta.

Primer. Snežana, ili kako je obično zovemo „Sneža feng šui“, pošto je feng šui bio prvi metod koji je proučila i naplaćivala, veoma ozbiljno naplaćivala. Po zanimanju bila je radnica na centrali u jednoj

ondašnjih maraka (koje nisam imala), a izgledalo bi kao dekor u psihodeličnoj pozorišnoj predstavi ili košmarnom snu. Između ostalog, krevet i sav ostali nameštaj trebalo je da postavim ukoso posred sobe, televizor da potpuno izbacim iz kuće (zbog negativnog

pripisivala sebi. Ako posao i život ne krenu na bolje, reklamacije nije priznavala; jasno bi izrazila da je osoba toliko zagađena svojim pogrešnim mislima da joj feng šui ni ne može pomoći.

Inače, „feng šui“ se pravilno kaže „fen švej“, ali, ko da se bakće s pravilnim izgovorom kineskih reči kad imamo toliko problema sa poplavama a i inače.

Sneža feng šui sad bi se ozbiljno naljutila da joj neko i spomene feng šui (ili fen švej). Ona je u međuvremenu napredovala - postala je (kako joj piše na novoj vizit karti) „rekonetičar praktičar“. Sertifikat prema kome je ovlašćena da leči po metodu dr Erika

Perla platila je ozbiljno, evrima, što ne propušta da istakne. „Ja sam učila, ja sam to platila, ja moram da naplatim svoje znanje“, kaže. Lečenje se inače sastoji u mahanju rukama oko „pacijenta“ posle čega mu Snežana kaže da je „isceljen“ za svega 145 evra, to je sad tarifa.

Snežinih pacijenata umre ili da mu ne bude bolje, ali, takve je bolje ne spominjati pred njom. „Nije sebi dozvolio da ozdravi, nije mogao da primi blagodet isceljenja“, kaže Sneža mirno. I još nešto: počela je da se sklanja od nekadašnjeg društva. Od ljudi

ozbiljno ometaju njenu prefinjenu energiju a mirisi naše kože, kose i odeće toliko su gadni, verovatno zato što nismo dovoljno duhovni. Sneža daje intervju za novine i radijske emisije! Postala je „neko“, što nije bila nikada. I biće tako, dok se za lečenje ljudi ne bude

Tumori ne nestaju. Nesanica ne prolazi. Bolovi i degeneracija traju i dalje.

Ako pacijent želi i ličnu rekonekciju, kako bi bio siguran da se bolest neće vratiti, to je još 260 evra. I pacijenata ne samo da ne manjka, nego ih je sve više. I svi plaćaju. U gradu gde živi mnogo bolesnih, ozbiljno bolesnih ljudi, u državi gde je odlazak kod lekara trauma, a lečenje sve samo ne izvesno, ljudi se hvataju za slamku spasa oličenu u samoproglašenoj isceliteljki koja im samouvereno tvrdi da će njima biti sasvim dobro te da je jedina prepreka isceljenju - pogrešan stav pacijenta prema sebi i svom zdravlju. Ljudi moji, pa ko ne bi poleteo da se leči ovakvom metodom? Desi se naravno da poneko od

koji je poznaju iz vremena kad je bila samo radnica na centrali u velikoj fabrici. Udata za čoveka koji ju je mlatio. Bez dinara u džepu i bez skupih veštačkih zuba u glavi. Jednostavno, ta prošlost ne postoji - nastupilo je vreme blagostanja i redovnih poseta poniznih pacijenata, letovanja kod poniznih pacijenata u Hrvatskoj, o njihovom trošku, razume se, pravilne ishrane skupim namirnicama i uredno plaćenih računa. Mi koji Snežu poznajemo iz nekog drugog filma - bolje da se ne pojavljujemo u njenoj blizini, jer nismo dovoljno duhovni, glasovi su nam tako neprijatni, naši prejaki parfemi

tražilo nešto ozbiljnije od uramljenog sertifikata, naime - rezultati. Da, vidite, taj detalj nisam pomenula. Snežanino „lečenje“ ni na koji način ne menja dijagnozu niti stanje organizma pacijenta. Kad čovek ode kod lekara na kontrolu, njegova krvna slika i sve ostalo, od ekcema do karcinoma, potpuno je isto. Tumori ne nestaju. Nesanica ne prolazi. Bolovi i degeneracija traju i dalje. Pacijent se ni u kom fizičkom smislu ne menja, a lekar može samo da konstatuje da je bolest - upravo tu gde je i bila. E, sad sledi genijalno Snežino objašnjenje, toliko genijalno da upravo pleni svojom bezočnošću i bezobrazlukom: „isceljenje“ je duhovno a ne fizičko i nema nikakve veze sa fizičkim manifestacijama, a te dijagnoze što lekari pišu, pacijent treba jednostavno da zaboravi i biće zdrav. A kad je nekom od pacijenata posle „isceljenja“ još gore nego što je bilo, Sneža objašnjava da je to - normalna i očekivana reakcija na novom putu razvoja. Ako pacijent/kinja insistira da joj nije bolje, Sneža prekida svaki kontakt s njom i više joj se ne javlja ili joj otvoreno kaže da ima posla i da ne može da dozvoli da joj nedovoljno duhovne osobe oduzimaju vreme i energiju. Šta reći na sve ovo? Recimo, prijaviti policiji? Ovde ljudi vrlo nerado prijavljuju da su bili žrtve prevare i da su još i platili prevarantu. Prvo, zato što

ih je sramota kad vide da su ispali ovce i budale i još i pare dali za to; drugo, smejaće im se svi koji saznaju, a u malom gradu vrlo lako se sazna i ono što čovek nije prijavio; i treće, potpuno je neizvesno da će ikoja od institucija sistema zaštititi prevarenog i kazniti i onemogućiti prevaranta, na primer, naterati ga da vrati pare. Zato se većina prevaranata izvuče nekažnjeno. Kad je to moguće u državnim vrhovima, zašto se ne bi nekažnjeno provukla i prevarant-

ža sebe ne doživljava kao varalicu nego kao pravu isceliteljku, koja zaista spasava ljude - iako ljudi ostaju nespaseni, što nju uopšte ne zanima. Kad neko sebe doživljava kao božje dete, veliku proročicu, isceliteljku, biće došlo iz sazvežđa Plejade sa misijom da spase svoj grad - za to postoji stara srpska reč paranoja i to stanje je neizlečivo. Da li je lepo, da li je ljudski, da li je ženski i feministički reći osobi da je pukla, da lupeta gluposti i da je duševno bolesna? Muči me velika

živ, bilo je i batina; ali, sad kad je mrtav, žena shvata da je celo bogatstvo na raspolaganju upravo njoj uz ogromne količine slobodnog vremena. Kreće uređenje kuće do najsitnijih detalja, od skupocenog kristalnog posuđa do zavesa od žutog somota. Da li se neko seća Feme iz „Pokondirene tikve“? Mira putuje u Beč, Prag, Vatikan, Pariz, u Veronu itd. ali - nije zadovoljna, nije „duhovno ispunjena, kako kaže, šta god to značilo. Kreće faza čitanja Koelja i svega i

Nije isceliteljka luda koliko su ludi oni koji joj plaćaju.

kinja iz malog grada, koja samo želi da živi i zarađuje svoj hleb nasušni pošteno varajući bolesni narod? Jer, da se ne bavi tom rekonekcijom, šta bi uopšte radila, gde bi zaradila novac? Pokušala je da drži kafanu, ali previše gostiju je pilo na crt; pokušala da tka na babinom razboju, ali niko nije kupovao ta strašila što je otkala; pokušala da diluje kozmetiku, mnogo gnjavaže a zarada nikakva. Pri tom, ni mlada, ni lepa, ni obrazovana, još manje raspoložena da radi neki fizički posao za koji se radna snaga uvek traži. Ona želi da radi nešto otmeno, nešto u kancelariji, spremna je i sposobna da posvađa dva oka u glavi, ali, nažalost, potpuno je nesposobna da ustane ujutro na vreme da bi otišla na bilo kakav posao, pošto se, zbog čiste „duhovnosti“, ne budi pre 13 sati i nije sposobna da funkcioniše dok ne popije dve kafe i popuši pola pakovanja cigareta. A trebalo je živeti i izdržavati dete, plaćati preskupi sudski proces sa bivšim mužem koji je tražio pola stana i još skuplje poklone novom muškarcu koji se u međuvremenu uselio u rekonektičarkin život. Dakle, nema druge nego varati narod. Ali, i tu ima jedna začkoljica: Sne-

dilema ovim povodom. Zato se radije sklanjam da ne bismo došle do suvislog razgovora. A, osim toga, Sneža zarađuje žive evre - pa dakle ima nekog metoda u njenom ludilu, što reko Šerlok Holms. Kako nazvati ludom ženu koja pričajući o isceljenju zarađuje bolje nego žene koje stvarno i ozbiljno rade teške fizičke ili intelektualne poslove? Nije isceliteljka luda koliko su ludi oni koji joj plaćaju. Ona od svog bajanja sasvim lepo živi, pa ko sme da kaže da to bajanje nije efikasno? Naravno - ne za one koji ga plaćaju nego za onu koja naplaćuje. Primer drugi. Mira, žena bogata i prebogata. Poreklom iz porodice tako siromašne da ne spominje svoje devojačko prezime, sa završenom jedva jedvice osnovnom školom i udata za isto tako siromašnog čoveka, devedesetih postaje uticajna članica SPS i cela porodica odjednom otvara privatne firme, gradi prelepu kuću, kupuje vikendice na Fruškoj gori istresajući tom prilikom ladno u gotovini desetine hiljada maraka, kasnije evra. Muž umire, dva odrasla sina su situirana do devetog kolena i velika zdrava žena odjednom ne zna šta bi od sebe. Dok je muž bio

svačega uz Koelja. Negde je u tom čitanju naletela na pravoslavnu tradiciju, a upravo tada krenula je i u društvu faza opravoslavljanja stanovništva, pa je i Mira počela da obilazi manastire - i da daje pare tamo. Svejedno, koliko god para da je dala, njeno višesatno plakanje pred ikonama nije bilo simpatično osoblju manastira pa ju je jednom kaluđerica izbacila napolje. Da se razumemo, Mira je plakala ne iz nekog daleko bilo razloga, nego verujući da se duša čisti plakanjem, a to naravno nije Mira sama smislila nego pročitala u knjigama o „duhovnosti“ i čula od „duhovnih“ žena s kojima se družila i u čijem je društvu jako želela da bude. Posle tog incidenta sa izbacivanjem iz manastira, Mira je krenula da plaća astrolozima, numerolozima, prorocima, već pomenutoj Sneži feng šui i drugim personama. Jednu Kikindanku koja gleda u tarot karte umela je da pozove po nekoliko puta dnevno, čak i u toku noći, ali, pošto je Mira uredno plaćala, žena bi se na njene pozive uvek odazvala - treba nečim prehraniti nejač, je l' tako? Međutim, ni ta poplava proročanstava sa svih strana nije zadovoljila Miru.

Koliko je velika BESKONAČNOST?

Koliko je velika beskonačnost? Većina ljudi će, premda upoznata sa uopštenim pojmom beskonačnosti, najverovatnije odgovoriti na najjednostavniji način: "Nije poznato". Međutim, danas predstavlja izazov i glavobolju za mnoge matematičare. Sam pojam beskonačnosti zavisi od razmera koje posmatramo, odnosno od razlika između različitih beskonačnosti. Međutim, kako u svakoj zvezdi postoji ogromna količina atoma, to bi značilo da je i broj atoma beskonačan, što je u potpunosti suprotno od uobičajene načine računanja i razmera.

Beskonačnost (u oznaci: ∞) je tako koncept koji opisuje nešto što nema granice ili nešto što je veće od ma kog prirodnog broja. Filozofi već dugo razmišljaju o beskonačnosti. Savremena matematika koristi uopšteni pojam beskonačnosti za rešavanje niza praktičnih i teoretskih problema, u matematičkoj analizi, geometriji i drugim oblastima. Pojam koji se tretira kao broj, ali se ne smatra brojem koji je sličan prirodnim ili realnim brojevima. Kantorov rad sa kraja XIX i početka XX stoljeća je bio ključan u razvoju teorije beskonačnosti. Tako na primer, skup celih brojeva smatra prebrojivo beskonačnim, dok je beskonačni niz realnih brojeva neprebrojivo beskonačan.

Pokušajmo zato da određenim redovima veličine u nama poznatom svemiru, približimo pojam beskonačnosti.

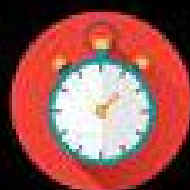
STOTINE MILIONA

100 miliona, odnosno 10^8 je broj koji daje razmeru broja svih knjiga koje su u istoriji čovečanstva odštampane (130 miliona) i procenjenog broja reči koje prosečan čovek izgovori za svog života (860 miliona)

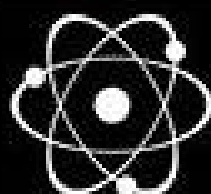
STOTINE MILIJARDI

Stotinama milijardi, odnosno 10^{11} se meri broj svih zvezda u galaksiji Mlečni put i broj galaksija u osmatranom, odnosno za sada poznatom univerzumu (100 - 400 milijardi)

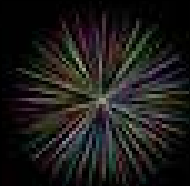
STOTINE TRILIONA

100 trilion, odnosno 10^{17} je broj koji daje razmeru broja svih sekundi koje su protekle od kako vreme postoji, odnosno od velikog praska, pa do danas, tokom nekih 13,7 milijardi godina (oko $4,4 \times 10^{17}$)

DESET NA OSAMDESETI

10^{80} je broj koji predstavlja uobičajenu pretpostavku o ukupnom broju svih atoma u svemiru

GUGOL

Gugol (Googol), tj. 10^{100} je broj zrna peska neophodnih da se ispuni ceo svemir, pa još sve pomnoženo sa deset milijardi, ako je to uopšte i moguće zamisliti

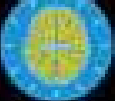
DESET NA STODVADESETDRUGI

10^{122} je broj protona kojima bi bilo moguće u potpunosti ispuniti čitav univerzum

GUGOLPLEKS

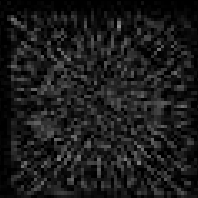
Gugolpleks (Googolplex), tj. 10^{Gugol} je teško i zamisliti, pa je dovoljno reći to da je zbir svih mogućih kvantnih stanja (tj. rasporeda atoma) u svemiru u kom se nalazi jedan čovek, mnogo manji od Gugolpleksa

ostavljajući način i izbegavajući dubinu pitanja - beskonačna je. Budimo pošteni, beskonačnost zaista nije pojam koji je lako definisati. Ona i
ferentnog sistema ili veličina u kojima nešto želimo da izrazimo. Zamislimo da u svemiru postoji beskonačan broj zvezda. Već to bi bila
svim paradoksalno, sa većom beskonačnošću od beskonačnog broja zvezda. Jasno je stoga da je u pitanju koncept koji je prilično teško

ilencijumima spekuliraju o prirodi beskonačnosti, igrajući se misaonim eksperimentima sa konceptima beskonačno velikog i beskonačno
lizi i u teoriji skupova, a koncept je našao svoje mesto i u fizici i drugim naukama. Za matematiku, beskonačnost je, uprkos paradoksalnosti,
eća je doneo formalizaciju mnoštva ideja u vezi sa beskonačnošću i beskonačnim skupovima, uvodeći teoriju po kojoj postoje beskonačni
iv.

DESETINE MILIJARDI

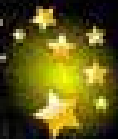
10 milijardi, odnosno 10^{10} je broj koji daje razmeru broja godina koje su prošle od velikog praska (13,7 milijardi) i broja sekundi od početka Nove ere (oko 65 milijardi)

STOTINE BILIONA

100 biliona, odnosno 10^{14} je broj koji daje razmeru broja svih slova u svim knjigama odštampanim u istoriji čovečanstva i broja svih bakterija u našem telu

STOTINE PENTILIONA

100 pentiliona, odnosno 10^{21} je broj koji daje grubu razmeru broja svih zvezda u svemiru, dok je $6,02 \times 10^{23}$ Avogadrov broj, odnosno broj atoma u jednom molu supstance

DESET NA DEVEDESETI

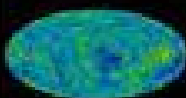
10^{90} je broj prosečnih zrna peska (prečnika 0,5 mm), neophodnih da se u potpunosti ispunio ceo univerzum

DESET NA STOTRINAESTI

10^{113} je broj atoma vodonika koji je potreban da bi se njima ispunio ceo univerzum

DESET NA STOOSAMDESETPETI

10^{185} je broj Plankovih zapremina, najmanjih zapremina koje nauka poznaje, neophodnih da se ispunio celokupni univerzum (Plankova zapremina ima vrednost od oko $4 \times 10^{-105} \text{ m}^3$)

GREJEMOV BROJ

Grejemov broj je toliko veliki da ga je čak i najmanjim fontom nemoguće zapisati kroz ceo poznati svemir, a znamo samo da je deljiv sa tri, da se završava sa sedam i da je ogroman broj puta veći od Gugolpleksa

HRONIKA

Crkva je uvek uz vlast, bila ona prava, svetovna, ili imaginarna, odnosno „nebeska“ ili nepostojeća, poput kraljevske vlasti u sekularnoj republici.

24. februar 2018.

Sa blagoslovom patrijarha Irineja, zvona hrama Svetog Save zvonice u znak rođenja novorođenčeta porodice Karađorđević, deteta princa Filipa i princeze Danice.

To je prvi put u istoriji da će 49 zvona najvećeg pravoslavnog hrama na Balkanu objaviti takvo rođenje, saopštila je služba za odnose sa javnošću porodice Karađorđević.

Crkva je uvek uz vlast, bila ona prava, svetovna, ili

Droga se nalazila u 52 paketa u prepravljenom buknaru „pasata“ užičkih registarskih oznaka. Jordoviću i Marinkoviću određeno je zadržavanje do 48 sati posle kojeg će biti predati Višem tužilaštvu u Čačku zbog neovlašćene proizvodnje i stavljanje u promet opojnih droga.

Zoran Marinković, koji je do pre nekoliko godina radio kao veroučitelj u Osnovnoj školi „Petar Leković“, prilikom hapšenja bio je odeven u žensko odelo.

Policijac zbog toga nije hteo da ga pretrese, čekajući da to uradi kolegica.

Zoran Marinković, koji je do pre nekoliko godina radio kao veroučitelj u Osnovnoj školi „Petar Leković“, prilikom hapšenja bio je odeven u žensko odelo.

imaginarna, odnosno „nebeska“ ili nepostojeća, poput kraljevske vlasti u sekularnoj republici.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:713468-PRVI-PUT-U-IS-TORIJI-Svih-49-zvona-hrama-Svetog-Save-zvonice-u-znak-rođenja-deteta-porodice-Karadjordjevic>

Pretpostavlja se da se Marinković maskirao u ženu kako bi vozač i suvozač delovali kao par.

Sveštenik Milan Jordović prilikom hapšenja nije bio u mantiji.

<http://infoliga.rs/2018/02/28/veroucitelj-i-svestenik-iz-pozege-uhapseni-sa-punim-autom-droge/>

28. februar 2018.

Milan Jordović (41) i bivši veroučitelj Zoran Marinković (43) uhapšeni su u Mrčajevcima kod Čačka, pošto je u automobilu kojim su putovali policija pronašla 27 kilograma skanka.

06. mart 2018.

Nakon što su u potpunosti razočarani neprocesuiranjem sveštenika Srpske pravoslavne crkve zbog pedofilije, njihove žrtve odlučile su da pravdu potraže u Londonu. Žrtve pedofilije i drugih zlostavljanja koje se prema njihovim prijavama, odvijaju unutar bogoslovija i manastira Srpske pravoslavne crkve, odlučile su da na taj način prekinu ćutanje i inertnost pravosudnih organa Srbije i Bosne i Hercegovine. Godinama su se oni i članovi njihovih porodica uzalud nadali da će nakon njihovih svedočenja o sveštenicima – pedofilima iz SPC, biti sprovedena poštena i dosljedna istraga.

„Odmah su zvali i pitali kako smemo da ih tužimo.

„Žrtve su se na ovaj korak odlučile nakon što su se vlasti Srbije i BiH te unutar SPC, oglušile o krivične prijave kao i optužbe u medijima, te nakon što je postalo očigledno da je pravosuđe nemoćno da sprovede punu istragu i privede počinioce sudu,“ objašnjava jedan od članova tog tima.

Niz je skandala koji su zbog svedočenja o organizovanoj pedofiliji unutar SPC eskalirali poslednjih desetak godina. Epilog je da su pojedini episkopi i drugi službenici SPC formalno smenjeni sa dužnosti, a potom je sve zataškano, i pred crkvenim i pred „svetovnim“ sudom.

potencijalne žrtve.

„Uplašen sam za svoj život i brinem se i za ostale koji su učestvovali u svemu tome i za ljude koji se bore da njega stigne kazna kakvu zaslužuje. On ima veliku moć i dosta ljudi koji ga pokrivaju. Neki se plaše, neke verovatno plaća za to, a ima nekih verovatno koji su kao on, možda čak i gori... Oni se boje za sebe, pa zato bi nekako svi to da zataškaju, pre svega u Crkvi,“ navodi taj sada punoletni mladić.

Samo formalna odvojenost Crkve od države u Srbiji te u bh entitetu Republika Srpska usmerila je pravni tim žrtava da pravdu pokušaju potražiti kod inostr-

Niz je skandala koji su zbog svedočenja o organizovanoj pedofiliji unutar SPC eskalirali poslednjih desetak godina.

Najpoznatija afera, koja se odvijala u Bosni i Hercegovini, jeste ona sa episkopom zvrničko-tuzlanskim, vladikom Vasilijem Kačavendom. On je polovinom 2013. smenjen sa te dužnosti i formalno penzionisan. Pored video i tonskih zapisa i fotografija koje doka- zuju pedofilske sklonosti vladike, Sinod SPC posedu- je i svedočenja najmanje 40 mladića o zlostavljanjima kojima su bili podvrgnuti.

„Ja sam tada imao 17 godina. Ušli smo kod njega u

nog pravosuđa.

„Postoji neformalni mehanizam sprege vlasti i Crkve koji bi svoj odraz u slučaju iniciranja postupka protiv Crkve u Srbiji ili Republici Srpskoj na postupajuće sudije i predsednike sudova rezultirao jednim pasiv- nim držanjem i opstrukcijom koje bi žrtve dovele u još podređeniji položaj,“ navedeno je u obrazloženju zahteva da tužbu preuzme londonski sud.

Ilustrativan je tu primer bivšeg monaha SPC Ilariona,

dvor i normalno nas je primio kao i uvek. Ponudio nas je tada alkoholnim pićem... Prvo me je počeo grliti i ljubiti po vratu. Osjećao sam se jako loše i prljavo... Molio sam Boga samo da to sve prođe što pre i da se izvučem, samo da odem kući, da se sve to završi...“, sadržaj je jednog od tih svedočenja.

Čak i nakon više medijskih objava i neposrednih svedočenja jednog broja žrtava, Vasilije Kačavenda nikada nije krivično procesuiran. Žrtve jesu bile dugo u strahu, ali je prevladala želja da zaštite decu,

svetovnog imena Jovan Mišić. On je U Srbiji, nakon višegodišnjeg odugovlačenja procesa, konačno 2007. bio osuđen na samo godinu dana zatvora zbog bluda sa maloletnicima. Presudu je poništio Vrhovni sud Srbije te odredio ponovni postupak. Novo suđenje nikada nije zakazano i predmet je otišao u zastaru „zaslugom“ sudije Dragomira Milojevića. Milojević je potom bio suspendovan, ali ispostaviće se uskoro da njegove zasluge za oslobađanje Ilariona nisu zaboravljene. Nekoliko godina kasnije Dragomir Milojević će „vaskrsnuti“ ni više ni manje nego na mestu predsednika Vrhovnog kasacionog suda i Visokog saveta sudstva Srbije!?

Ništa manje zaštite srpske politike i pravosuđa nije bilo ni za episkopa vranjskog Pahomija, optuženog

lovljeno na patrijarha Irineja i tadašnjeg predsednika Srbije Tomislava Nikolića, u kojem je detaljno opisao kako je vladika Filaret ovaj manastir pretvorio u stecište pedofila.

Sve mu je postalo potpuno jasno 2016. godine, kada su Božićnu poslanicu patrijarha Irineja upućenu deci, potpisale i bivše vladike, Kačavenda, Pahomije i Filaret.

<http://zurnal.info/novost/21002/zrtve-pedofili-je-traze-pravdu-pred-sudom-u-londonu>

06. mart 2018.

Zvaničan naziv Srpske pravoslavne crkve ubuduće će biti „Srpska pravoslavna crkva - Pečka patrijaršija“.

Procedura izbora patrijarha biće pojednostavljena i on će se birati tajnim glasanjem, uz obaveznu dvotrećinsku većinu vladika.

Izabrani kandidat za crkvenog poglavara će se zvati arhiepiskop pečki, mitropolit beogradsko-karlovački i patrijarh srpskih i pomorskih zemalja.

Promene u zvaničnom nazivu Srpske crkve objašnjavaju se željom da se ojača veza sa njenim istorijskim središtem u Pečkoj patrijaršiji, ali i s Kosovom i Metohijom kao najvažnijim delom njene jurisdikcije.

<https://portalanalitika.me/clanak/295793/novi-naziv-srpska-pravoslavna-crkva-pecka-patrijarsija>

Zvaničan naziv Srpske pravoslavne crkve ubuduće će biti „Srpska pravoslavna crkva - Pečka patrijaršija“.

za napastvovanje četiri maloletna dečaka. Dva slučaja proglašena su zastarelim, a za preostale je oslobođen optužbi. Srpski BIRN objavio je kako su dan pre izricanja oslobađajuće presude sastanak održali sutkinja Katarina Randelović, predsednik niškog Okružnog suda Danilo Nikolić i tadašnji ministar pravde Srbije Zoran Stanković. Uzalud je Vrhovni sud utvrdio da Pahomije nije osuđen samo zbog ozbiljnih propusta suda u Nišu.

Niz je sličnih primera, naročito onih zataških od starešina SPC. Poneki javni istup tek nakratko „zatalasa“ medijsku scenu i potom opet muk. Zato je neobično važno da tužba pravnih stručnjaka uspe i otvori proces pred sudom koji se smatra neutralnim. Ne tako davno monah Nikolaj iz manastira Kumana kod Brodareva uputio je otvoreno pismo, nas-

09. mart 2018.

Poslanik Muamer Zukorlić ponovo je zatražio da se muslimanima u parlamentu obezbedi molitveni prostor i podsetio da je pre nekoliko meseci o tome uputio formalni zahtev predsednici Skupštini Srbije Maji Gojković.

Zukorlić je rekao da je njegov zahtev u skladu sa ustavnim odredbama o slobodi vere i odredbama Zakona o crkvama i verskim zajednicama, navodeći da se radi o realnoj potrebi.

„Mi muslimani pet puta dnevno obavljamo molitvu i u prilici smo da odlaskom u molitvene prostore izvan skupštine napuštamo radno mesto. Gubimo priliku da sudelujemo u radu i ne uspevamo da završimo obaveze koje smo preuzeli od onih koji su nas birali“,

rekao je Zukorlić.

Istakao je da su muslimani i drugi pripadnici različitih konfesija imali svoje molitvene prostore u parlamentu u periodu od 1936. godine do 1945. godine. Zukorlić je objasnio da je danas izgubio priliku da govori u parlamentu, jer je kasnio zbog odlaska na obaveznu molitvu petkom, kao i zbog gužvi u saobraćaju.

<https://www.ekspres.net/politika/pos-lao-zahtev-pre-nekoliko-meseci-zukorlic-ponovo-trazi-molitveni-prostor-u-skupstini>

- kaže nam pokojnikov unuk Marjan Stojić. „Razumem da se popije, ali za sve postoje vreme i mesto. Ovo je bilo baš nedolično.“

Marjan svedoči da je, verujući da će sve dobro proći, svešteniku pre sahrane platio za opelo 100 evra.

„Pao je na putu do groblja. Kad smo ga podigli, videli smo da ne može da hoda, pa smo ga stavili na prikolicu da sedi. Međutim, on je odmah legao i zaspao. Morali smo stranicu prikolice da zatvorimo, što je mimo običaja, da ne bi ispao. Nije ni okadio leš pokojnika, jer je polomio kandilo kad je pao. Šta je pevao, pojma nemam, jer ga nisam razumeo... Ne znam sad da li je moja duša grešna, da li je deda opevan kako treba“ - sa teskobom priča jedan od dva jedina srodnika pokojnika.

Unuk tvrdi da su posle sahrane popa dugo ubeđivali da ode sa groblja.

„Jedva smo ga namolili da sedne u kombi. Odmah je legao na zadnje sedište i pevao do kuće, ali ne crkvene, već narodne pesme“ - kaže Marjan.

„To mi je namešteno, i kraj - kaže nam nevoljno sveštenik Obradović. Ta dvojica što su me slikala me ne podnose. Popio jesam, jedno pivo. Astmatičar sam, pozlilo mi je, nisam poneo pumpicu. Da sam imao pumpicu, to se ne bi desilo.“

„Popio jesam, jedno pivo. Astmatičar sam, pozlilo mi je, nisam poneo pumpicu. Da sam imao pumpicu, to se ne bi desilo.“, rekao je pop Obradović.

16. mart 2018.

Sve mi je namešteno. Ti što su me slikali, ne podnose me. Pozlilo mi je, pao sam, jer imam astmu. Jesam popio, ali jedno pivo. Šta je za mene jedne pivo? Imam 110 kilograma. Ovako govori sveštenik Nenad Obradović (65), iz Drugovca kod Smedereva, nakon što je fotografija na kojoj leži na traktorskoj prikolici pored sanduka pokojnika na putu do groblja izazvala komentare u Srbiji.

„Imamo najpoznatijeg popa u državi.“ kažu meštani. „Sa popom nam je uvek zabavno. Dođe na krštenje i kaže: Primi moje saučešće!“

„Pop je sam sebe ocrnio. I nije mu prvi put. Sa sahrane su ga već terali, izbacivali su ga sa slave. Mi smo krstili dete prošlog meseca u manastiru Rajinovac jer nam je on tražio puno para. Posle se naljutio, pa nije hteo da nam sveti vodicu.“ kaže jedna meštanka. „Osećam se povređeno, poniženo i osramoćeno“

Na priče o tome da su mu se slične situacije i ranije dešavale, kaže da su to samo ogovaranja.

„Kolege i poznanici jedni druge ogovaraju, kao i svuda. A ove sam pustio u crkvu, iako oni nisu puštali sveštenika u kuću. Nije trebalo to da uradim. Sažalio sam se, mislim sirotinja, kuća im izgorela. Na

kraju ispadoh ja kriv. Moram sad da idem, imam sahranu, a u penziju idem 1. maja, i to je kraj - stavio je tačku na razgovor sveštenik Nenad Obradović iz Drugovca.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:716977-Posle-opela-pevao-narodnjake-na-krstenju-izjavljivao-saucesce-Pop-Sve-mi-je-namesteno-Sta-je-za-mene-jedno-pivo>

19. mart 2018.

Policija iz Kraljeva uhapsila je S. M. (26), sveštenika iz Kruševca, kod koga je pronašla 52 grama kanabisa i 55 grama amfetamina. Njemu je određen pritvor, a policija ispituje da li ima veze sa prethodnim slučajem dilovanjem droge u kom je učestvovao M.J, paroh crkve u naselju Savinac u Požegi.

<http://rs.n1info.com/Vesti/a373081/Uhapsen-svestenik-iz-Krusevca-zbog-droge.html>

25. maj 2018.

dinara, koliko je projektom i zatraženo od gradskih otaca.

Za projekat septičke jame u manastiru Sveti Stefan u Gornjem Žapskom komisija je izdvojila 700.000 dinara, takođe manje od traženih milion dinara. Eparhija Vranjska za projekat „Očuvanje versko-kulturne baštine Grada Vranja“ dobila je 550.000 dinara, a tražila je znatno više, 1,5 miliona dinara. Konačno, Crkvena opština Sobina za izgradnju potpornog zida dobila je od Grada 500.000 dinara.

<http://intervju.rs/pahomije-od-drzave-dobio-700-000-za-septicku-jamu/>

24. jun 2018.

Nakon što je Srpskoj pravoslavnoj crkvi poklonila gradski plac za gradnju pravoslavnog hrama u naselju Krčagovo, a potom i sa milion dinara iz gradske kase pomogla izgradnju istog hrama, lokalna vlast u Užicu namerava da Crkvi oprost i najveći deo naknade za uređivanje građevinskog zemljišta za istu parcelu na kojoj će se graditi taj hram. O tome će odlučivati Skupština grada 27. juna, a kako lokalnu vlast predvode naprednjaci sa koalicionim partnerima koji čine i Gradsko veće, koje je prihvatilo zahtev Crkvene opštine užičke i predložilo da to umanjenje bude maksimalnih 99,99 odsto, odluka o tome trebalo bi da bude usvojena. Uz navode da je „posle 175 godina Užice blagosloveno novim hramom“, te da su dva postojeća hrama – Svetog Đorđa i Svetog Marka – „premali da prihvate sve vernike“, u zahtevu Crkvene opštine je navedeno da „dugi niz godina postoji potreba da se izgradi hram u Užicu koji bi rasteretio dve pomenute crkve i zadovoljio potrebe vernika“.

Za projekat septičke jame u manastiru Sveti Stefan u Gornjem Žapskom komisija je izdvojila 700.000 dinara.

Za parterno uređenje dela porte u pravoslavnom manastiru Sveti Nikola u Vranju dodeljena je suma od 750.000 dinara, manje od traženih milion dinara. Komisija za dodelu sredstava crkvama i verskim zajednicama, koju je formiralo Gradsko veće Vranja, dodelila je sva četiri miliona dinara Srpskoj pravoslavnoj crkvi i njenim projektima. Za nastavak izgradnje pravoslavnog hrama na bunuševačkom groblju dodeljeno je 1,5 miliona

„Blagoslovom episkopa žičkog gospodina Justina i velike podrške i poklona lokacije i zemljišta Grada Užica u godini 2017. obezbeđeno je zemljište u Krčagovu“, piše u zahtevu koji je Crkva uputila Gradskom veću, 13. juna 2018. godine. Da bismo izgradili novi hram, neophodna su nam sredstva za nabavku građevinskog materijala i izvođenje radova. Uz blagoslov Božji i molitve Gospodu za sve one koji su dali svoj doprinos da se obezbedi zemljište i projekat, pozivamo vas da

nastavimo ovo bogougodno delo. Umanjenjem doprinosa za uređivanje građevinskog zemljišta, puno bi nam značilo“, dodaje se tom u zahtevu. Gradsko veće je prihvatilo zahtev i predložilo da se Crkvi umanjí naknada i to za 99,99 odsto, što je maksimalni iznos i, praktično, oslobađanje od plaćanja te obaveze. Osnov za to je pronađen u gradskoj Odluci o utvrđivanju doprinosa za uređivanje građevinskog zemljišta kojom je, u članu 14, propisano da se „za izgradnju objekata za obavljanje delatnosti koja je od posebnog značaja za privredni razvoj grada Užica, kao i objekte tradicionalnih verskih zajednica, doprinos za uređivanje građevinskog zemljišta može se umanjiti do 99,99 odsto“, te da odluku o visini umanjénja donosi Skupština grada. Inače, to nije prvi put da

Zakonom je zabranjeno poklanjanje javne imovine i formalno, užička vlast ga nije prekršila ali je, fingiranjem procedura, Crkvi omogućila da gradsku parcelu kupi parama iz užičkog budžeta.

užička vlast čini „bogougodna dela“ o trošku svih građana Užica. Gradsko veće je 25. maja 2018. godine odlučilo da iz gradskog budžeta pomogne gradnju istog hrama u Krčagovu sa milion dinara, a sa 300.000 dinara i obnovu crkve u Drežniku, selu nadomak Užica.

2017. godine je užička vlast praktično poklonila Crkvi gradsku parcelu od 40 ari u naselju Krčagovo za izgradnju navedenog hrama. Naime, iz budžeta grada Crkvi je, na konkursu za dodelu sredstava crkvama i tradicionalnim verskim zajednicama, dodelila 15 miliona dinara, a tim novcem je Crkva „platila“ to zemljište, koje joj je „prodato“ nakon javnog oglasa o prikupljanju zatvorenih ponuda. Zakonom je zabranjeno poklanjanje javne imovine i formalno, užička vlast ga nije prekršila ali je, fingiranjem procedura, Crkvi omogućila da gradsku parcelu kupi parama iz užičkog budžeta.

„Građani daju zemljište svojoj SPC na način na koji je to bilo tehnički moguće i siguran sam u to da će kasnije dati i novčane priloge da se ta crkva izgradi“, rekao je Tihomir Petković (SNS), gradonačelnik Užica, a potom objasnio da „zemljište formalno-pravno nije poklonjeno, jer to zakonom nije moguće, već da je Crkvi dat novac da ga kupi“.

Dragan Josipović, tadašnji gradski pravobranilac, koji je sada u penziji, nije reagovao kako bi zaštitio gradsku imovinu. On je 2017. godine u pisanom odgovoru, naveo da mu u to vreme „nisu dostavljene odluke o poklonu zemljišta SPC“ i da zbog toga „ne

može da se izjasni da li će preduzimati određene radnje“. Josipović je naveo i to da je 26. januara 2017. godine zatražilo od načelnika Gradske uprave za poslove organa grada, opštu upravu i društvene delatnosti, da dostavi svu potrebnu dokumentaciju, kako bi mogao da se izjasni i dostavi traženu informaciju“, ali ta informacija nije dostavljena, pa je reagovao i Poverenik za informacije od javnog značaja.

Osim u Krčagovu, ranije je planirana izgradnja još dva pravoslavna hrama i to na Međaju, u centru grada, i na Karauli u naselju Terazije. Bez obzira na to što nije bilo javnog konkursa za prodaju parcele na Međaju, koja je takođe u vlasništvu grada, Crkva je, uz odobravanje lokalne vlasti, to zemljište „obeležila“ tako što su ih njeni velikodostojnici osveštali 2014. godine, u prisustvu tadašnjeg gradonačelnika Saše Miloševića (SNS) i Nikole Selakovića, koji je u to vreme bio ministar pravde. Jedino je užički odbor LDP tada zahtevao od gradske vlasti da zaštiti javnu imovinu, a crkvenu vlast u Užicu i Žičku eparhiju pozvao da ne učestvuju u nezakonitim radnjama.

<https://www.danas.rs/ekonomija/bogougodno-de-lo-o-trosku-gradjana/>

25. jun 2018.

Sveštenik Vladimir Vukašinović, protiv koga je podneto na desetine pritužbi u Patrijaršiju zbog mahinacija i zloupotrebe novca, jedan je od

kandidata za novog dekana Bogoslovskog fakulteta. Iako je ovaj fakultet daleko od očiju javnosti, deo je Univerziteta u Beogradu. Ima isti status i podleže identičnim uslovima i obavezama kao i ostali fakulteti.

Kandidati su iz redova redovnih profesora i nastavnici kadar fakulteta biraće dekana među devet redovnih profesora.

kilograma zlata i srebra. Bez znanja ostalih sveštenika crkve Ružice, on je zlato i srebro dao zlataru iz Zemuna, D. V. Javna je tajna u Crkvi da je zlato nestalo, a Vukašinović preko svojih veza u Patrijaršiji nestanak 'napakovao' drugim sveštenicima, obmanuo patrijarha Irineja i javnost fabrikujući aferu.

U crkvi Ružica instalirane su nadzorne kamere, jer je „primećeno da nekako nestaje novac“. Vukašinović je godinama uzimao deo novca sa ikona (korvana) i to je radio preko svog tadašnjeg pomoćnika M. S. Novac se prvo nosio u zvonaru crkve, izdvajali bi krupnije novčanice, a tek potom donosio na brojanje pred ostalim sveštenicima. Danas samo on ima uvid u snimke sa kamera...

Sveštenik Vladimir Vukašinović u svemu je tražio i nalazio izvor zarade. Tako je prodavao u crkvi i knjige koje je uzeo iz fakultetske knjižare koju je vodio pre 20 godina. Otima se za krštenja. Na oko 70 krštenja je lažno upisivao ime drugog sveštenika. Kada je uhvaćen, prepravljao je i stavljao svoje ime kako bi sveštenicima izbio argument o svojim mahinacijama.

<https://www.blic.rs/vesti/drustvo/preprodavao-knjige-otimao-se-za-krstenja-kandidat-za-dekana-bogoslovskog-fakulteta/dyghn30>

Vladimir Vukašinović je na oko 70 krštenja lažno upisivao ime drugog sveštenika.

Sveštenik i profesor Vladimir Vukašinović predstavlja sebe kao glavnog kandidata jer ima zaledinu pojedinih vladika, i to Mirka Bulovića Irineja i Milomira Glavčića Arsenija. Vukašinović se može smatrati rekorderom u crkvenim funkcijama i, kako stvari stoje, prestigao je po broju honorara i sve političare. Desetak raznih primanja, koja, prema procenama upućenih, iznose najmanje 7.000 evra, Vukašinović nadomešćuje i procentom od fotografija koji slikaju venčanja i krštenja u crkvi Ružica i kapeli Svete Petke. Koliko stavlja u crkvenu kasu teško je precizno proceniti, jer je on starešina hrama. S tim i punu kontrolu protoka novca, računa, knjiga...

Vukašinović pride ima i status arhijerejskog namestnika, što znači da u ime patrijarha kontroliše teritoriju Beograda. Radi i revizije blagajničkih knjiga. Vukašinović je čak i u svom hramu gde služi, u Ružici, za revizije tražio 500 evra, a davao je priznaticu na 30.000 dinara. Reviziju u Hramu Svetog Save naplaćivao je 1.000 evra.

Ime sveštenika Vukašinovića, koji nije bio u milosti patrijarha Pavla, vezuje se i za nestanak skoro pet

28. jun 2018.

Gojko Stojčević, poznatiji kao patrijarh Pavle, koji je na čelu Srpske pravoslavne crkve bio od 1990. godine do svoje smrti u novembru 2009, dobiće spomenik u Beogradu.

Obeležje 44. poglavaru SPC-a biće otkriveno je 15. novembra 2018, na platou ispred Crkve svetog Marka.

U odboru za podizanje spomenika patrijarhu Pavlu su zamenik gradonačelnika Goran Vesić, gradski urbanista Milutin Folić, zamenica predsednika Skupštine grada Andrea Radulović, generalni sekretar predsednika Srbije Nikola Selaković i Dragan Šarić (episkop Stefan).

Plan je da spomenik bude smešten na zelenoj površini između novouređenog dela platoa i tramvajske stanice kod Tašmajdanskog parka.

Buduća pozicija spomenika, istakli su u Komisiji za spomenike i imenovanje trgova i ulica, izuzetno dobro je saglediva iz više pravaca i simbolički je uklo-

Naveo je da će on kao patrijarh ali i Srpska pravoslavna crkva stati u odbranu Mitropolije crnogorsko-primorske, ako to bude potrebno, ali i da neće angažovati samo sebe, već da će alarmirati i ceo svet.

„Ja nisam mnogo upoznat, ali kako čujem, položaj Srba u Crnoj Gori nije dobar. Nažalost! To je jedan narod koji se podelio. Svaka čast državi Crnoj Gori, ona je i ranije bila samostalna država i normalno svaki Srbin prihvata i podržava postojanje Crne Gore kao države, ali stvoriti takav odnos prema Srbima u Crnoj Gori je neshvatljivo!“.

On je dodao da ga trenutno stanje Srba u Crnoj Gori podseća ga na stanje Srba u Hrvatskoj u doba fašizma.

„Nažalost, u Hrvatskoj ni danas nije bolji položaj Srbima. Možda to neprijateljstvo u Crnoj Gori nije kao ono koje je bilo kod ustaša, ali mržnja u narodu, nažalost, postoji. Sigurno da to čine oni koji ne žele

Miroslav Gavrilović, patrijarh SPC, ocenio je da je položaj crkve u Crnoj Gori danas gori nego u vreme okupacije Osmanlija, dok je položaj Srba kao u vreme zločinačke NDH.

pljena u okruženje koje čine crkva, plato i Bulevar kralja Aleksandra.

Patrijarh je predstavljen u sedećem položaju, blago pognute glave i odiše skromnošću i duhovnošću. Spomenik će biti neznatno veći od prirodne veličine, kao što je i praksa pri izradi ove vrste obeležja, saopšteno je u komisiji.

<http://mondo.rs/a1115020/Info/Beograd/Patrijarh-Pavle-spomenik-u-Beogradu-ispred-Crkve-svetog-Marka.html>

23. jul 2018.

Miroslav Gavrilović, patrijarh SPC, ocenio je da je položaj crkve u Crnoj Gori danas gori nego u vreme okupacije Osmanlija, dok je položaj Srba kao u vreme zločinačke NDH.

Gavrilović je komentarišući česte negativne poruke državnih zvaničnika prema Mitropoliji crnogorsko-primorskoj, kao i najave da bi država mogla da oduzme imovinu pravoslavnoj crkvi ocenio da su one nezamislive u 21. veku.

On je naveo da je to nezamisliv problem za vreme u kojem živimo.

Bilo bi razumljivo da se ovo dešava u vremenu Turska ili ustaša, ali ne i u našem vremenu mira i slobode, te da je to apsolutno neprihvatljivo i za Aziju, ne samo Evropu, dodao je patrijarh.

dobro ni Srbiji, ni Crnoj Gori. Stara je istina - Podeli, pa vladaj, pa se verovatno drže tog principa“, ocenio je patrijarh srpski.

On je izrazio nadu da će narod biti svesniji od onih koji ga vode i da će naći način da postoji i zajedno živi.

Komentarišući slanje crnogorskih vojnika u južnu srpsku pokrajinu, Kosovo, patrijarh je rekao da je to glupost.

„Da Crna Gora pošalje vojnike na Kosovo i da tamo stišava i smiruje Srbe i ko zna šta još da radi, to zdrav razum i zdravo poimanje ne razumeju. Tim pre što to radi Crna Gora, koja je pravoslavna zemlja, srpska zemlja, da čini takvo jedno delo u korist onih koji su stotinama godina rušili i palili i otimali i sada da im još pomogne u tom nezakonitom delu“, zaključio je patrijarh SPC Miroslav Gavrilović Irinej.

<http://mondo.rs/a1120352/Info/Ex-Yu/Patrijarh-Irinej-o-Crnoj-Gori-i-odnosu-prema-Srbima-i-imovini-SPC.html>

27. jul 2018.

SPC ima svoje preduzeće, čiji je zvanični vlasnik Patrijaršijski upravni odbor, a reč je o preduzeću Patrijaršijska dobra d.o.o, za proizvodnju i prodaju vina, suvenira i sličnih proizvoda. Prema

podacima APR-a, direktor ovog preduzeća je protojerej-stavrofor Stojadin Pavlović.

<https://insajder.net/sr/sajt/tema/1129/>

naveli su da su Pavlovićeve izjave „apsolutno netačne i da on na ovaj način zloupotrebljava položaj koji ima u SPC“.

„Delovanje gospodina Pavlovića tretiramo kao najprizemnije politikanstvo u okvirima crkve, izrečene neistine, imajući u vidu Pavlovićevu funkciju, dovode do opasnog degradiranja pravoslavnih vrednosti i reputacije Srpske pravoslavne crkve“ navodi se u saopštenju.

<https://www.blic.rs/vesti/beograd/gori-ste-od-turaka-davite-crkvu-stanari-stepe-nece-crkvu-vec-vrtic-ili-skolu-a-zato/96m98g2>

01. avgust 2018.

Upravni odbor Eparhije vranjske razrešio je Upravni odbor Crkvene opštine Klinovac, koji je pokrenuo inicijativu za raščinjenje i uklanjanje vladike vranjskog Pahomija iz Eparhije vranjske najkasnije do 1. novembra 2018. godine. Članovi u ponedeljak smenjenog Crkvenog odbora održali su u Vranju konferenciju za novinare. „Odluka Eparhijskog upravnog odbora samo je meni

„Ni Turci nisu branili da Srbi grade pravoslavne bogomolje, ali ovi što to sad rade i nisu hrišćani već bogoborci koji pokušavaju da dave Srpsku pravoslavnu crkvu“ - protojerej-stavrofor Stojadin Pavlović

„Ni Turci nisu branili da Srbi grade pravoslavne bogomolje, ali ovi što to sad rade i nisu hrišćani već bogoborci koji pokušavaju da dave Srpsku pravoslavnu crkvu“.

Ovo su bile reči protojereja-stavrofora Stojadina Pavlovića, upućenih na adresu predstavnika Udruženja stanara naselja Stepa Stepanović (USNSS), koji se protive izgradnji crkvenog objekta pre nego što budu izgrađeni dom zdravlja, još jedna škola i vrtić.

„Ovaj protest je prerastao u zloupotrebu nevladinih organizacija i pojedinih političkih partija. Žele da nezadovoljstvo nekoliko ljudi oboje revolucijom! E, nije im crkva instrument preko koga će to ostvariti! Pogrešnu su adresu izabrali“, naveo je Pavlović. U svom govoru u okviru liturgije Pavlović je rad ovog udruženja okarakterisao kao „nešto najgore i najveću zarazu koja se širi srpskim narodom poistovećujući je sa nevladinim organizacijama“.

Povodom izjave direktora Patrijaršijske upravne kancelarije, Udruženje stanara naselja Stepa Stepanović (USNSS) oglasilo se isitčujući kako je ovaj velikodostojnik „njihov rad predstavio u potpuno obrnutom svetlu“. U svojoj Fejsbuk objavi, stanari ovog naselja

lično uručena, ne i mojim najbližim saradnicima iz odbora, koji su takođe smenjeni. Rečeno mi je da će je oni dobiti poštom“, istakao je smenjeni predsednik Crkvenog odbora u Klinovcu Stojan Stevanović. On je dodao da je odluka objavljena na sajtu eparhije gde je navedeno da je za novog predsednika izabran član Odbora Zoran Mitić iz Klinovca.

„Klinovački crkveni odbor ima samo jednog člana, novopostavljenog predsednika Mitića, jer ljudi ne žele da učestvuju u radu takvog odbora, koji je ekspresno postavio vladika Pahomije. Niko drugi iz Klinovca neće da bude u Crkvenom odboru dok je vladika Pahomije ovde“, rekao je Stevanović.

„Meni je ovih dana podneta i krivična prijava, sa obrazloženjem da sam ugrozio bezbednost vladiki Pahomiju“ rekao je Stevanović.

On dalje kaže da je ovaj odbor morao da izađe u javnost nakon više obraćanja Sinodu SPC i patrijarhu Irineju, od kojih nije bilo nikakvog odgovora. Povod za obraćanje vrhu Srpske pravoslavne crkve bio je odlazak sestrinstva iz manastira Svetog Oca Prohora Pčinjskog.

Zbog izostanka reakcije vrha Crkve, sestre su otišle u

Gračanicu.

„Sinod i neki crkveni velikodostojnici svojim činjenjem ili pak nečinjenjem doveli su SPC do nezapamćene sramote. Materijalizam, pare, homoseksualizam, pedofilija, jeres, satanizam“, stoji u saopštenju koje je na konferenciji pročitao dojučerani predsednik Crkvenog odbora u Klinovcu.

vernika i crkve, i da je vreme da se preispita ko zarađuje od seče šuma na području kojim upravlja Eparhija.

Umesto zvaničnog odgovora, stiglo je rešenje Upravnog odbora Eparhije - da su predsednik i ceo odbor smenjeni, kao i saopštenje da su sve optužbe neosnovane.

Zaštićeni predeli i rezervati prirode na više od 2.500 hektara. Pet godina je kako njima gazduje Eparhija vranjska, na čijem je čelu Vladika Pahomije. Pet godina je, kažu u ovom kraju, kako svakodnevno gledaju istu sliku – šleperi koji voze posećena stabla. Koliko je šume posećeno, u Eparhiji ne iznose podatak, ali Siniša Piljanović iz Eparhijskog upravnog odbora kaže da za svako stablo postoji opravdanje i finansijska dokumentacija, koju je pre pet meseci ispitivala komisija Eparhijskog upravnog odbora i zaključila da se sve radi u skladu sa zakonom.

„I mi smo u saopštenju od 5. aprila pozvali nadležne državne organe da izvrše slobodno uvid i kontrolu naše dokumentacije koja je dostupna svima“, naveo je Piljanović, precizirajući da državne kontrole još nije bilo.

Zašto dokumentaciju niko nije proveravao, iako je samo NVO Zelena mreža podnela desetina krivičnih prijava zbog seče šume u ovom zaštićenom predelu? Zvaničnih nema, ali jedno od nezvaničnih objašnjenja iz policije, prema rečima novinara Radomana Irića, je da je pečat Eparhije dovoljan za prolaz.

„Recimo, policija zaustavi kamion. ‘Dobar dan. Kuda terate? Šta radite?’ Vozač izvadi papir na kome je pečat Eparhije vranjske, vozač ga pozdravi i vozač nastavlja put“, priča Irić.

Taj put vodi kroz zaštićena dobra u okruženju mana-

Pečat Eparhije dovoljan je za prolaz. „Recimo, policija zaustavi kamion. ‘Dobar dan. Kuda terate? Šta radite?’ Vozač izvadi papir na kome je pečat Eparhije vranjske, vozač ga pozdravi i vozač nastavlja put“, priča Irić.

Smenjeni članovi odbora zameraju i državi koja se, kako kažu, umešala u „aferu Pahomije“ i odbranila ga od zaslužene kazne.

<http://rs.n1info.com/Vesti/a408672/Razresen-crkveni-odbor-koji-je-trazio-Pahomijevo-rascinjenje.html>

02. avgust 2018.

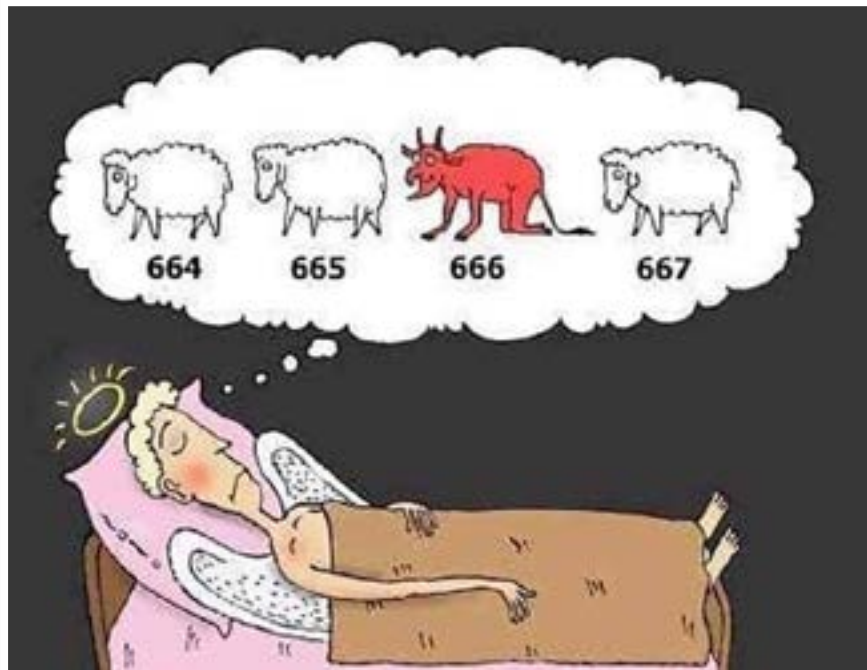
Vernici iz okruženja manastira Prohor Pčinjski, tražili su od patrijarha da Pahomija raščini, uz tvrdnje da ne radi u interesu

stira Prohor Pčinjski, ali i kroz lokalna sela, tako da među meštanima sa svakim novim kamionom koji prođe nezadovoljstvo raste.

Siniša Piljanović kaže da su navodi o Pahomiju „više neke seoske priče koje se ne zasnivaju na dokazima“. Dokazima se bavila komisija crkve. O slučaju seče šuma do sada se zna: Eparhija je proveravala Eparhiju i ustanovljeno da je sve u redu. Država još nije.

<http://rs.n1info.com/Vesti/a408892/Mestani-optuzuju-vladiku-Pahomija-za-secu-suma.html>

BEZBOŽNI HUMOR

Mama, došao je neki čika koji se maskirao u kostim pedofila!

Kako se nazivala najpopularnija društvena igra za vreme inkvizicije?
Glava ili sveto pismo.

Kako se zove veverica ateista?
NEVERICA.

ZATUCANA BABA KATA

Baba Kata je pre 50 godina smatrala da crncima ne treba dozvoliti da glasaju!

Treba je razumeti!

Zatucana je! Odrastala je tokom šezdesetih kad su mnogi ljudi bili rasisti!

A šta ti lično misliš o gej brakovima?

Ne bi to trebalo dozvoliti, nemam ništa protiv, ali između svoja 4 zida.

Aha, a baba Kata je,

kažeš, zatucana?

Veliki Prasac ©2018

citati

Ne možemo, naravno, da dokažemo da Bog ne postoji, isto kao što ne možemo da dokažemo da ne postoje Tor, vile, baštenski patuljci i Leteće špageti čudovište.

Ričard Dokins

Ne plašim se smrti, ali nisam u žurbi da umrem. Ima toliko toga što prvo želim da uradim. Ljudski mozak smatram kompjuterom koji će prestati da radi kada se njegove komponente pokvare. Nema raja i zagrobnog života za pokvarene kompjutere. To je bajka za ljude koji se boje mraka.

Stiven Hoking

Ljudska rasa, počinjem da sumnjam, zapravo se razdvaja u dve različite vrste. Jednu vrstu karakteriše neizlečiva glad za znanjem i neverovatna kapacitet za prepoznavanje i upijanje činjenica i dokaza. Drugu jednako briljantno označava hroničan apetit za sve što je očigledno netačno i hronično nepoverenje prema onome što je očigledno istinito.

Henri Luis Menken

Bilo bi u redu reći da većina muslimana nije nasilno i da nisu uopšte zainteresovani da povrede bilo koga. Problem sa njima, kao i sa umerenim hrišćanima takođe, je u tome da se zbog njih iskazuje poštovanje i daje legitimitet baš onim idejama i spisima koje pojedini koriste da nanose zlo.

Robert Prat

Bogoslovske škole nisu ništa drugo no izvodi u kojima se uči kako će se finije i vještije zaglupljivati narodi, izopačavati svijet i poricati i ismijavati naučne istine. Ko ovo ne uviđa, on je bez razuma.

Vasa Pelagić